

Sławomir Matusz

Sonet

Delal si jaz in najin
sin pa sva spoznala kako
zelo potrebujeva drug drugega
to je bila moja najdaljša noč

Odločila sem se da bom odšla
kosilo je v hladilniku
malica v »Politiki«
ključič od avta kot si hotel

Odkar pomnim
ležita na mizi dve sveči
prosim prižgi ju danes zvečer

noči bodo zdaj hladnejše
in tako boš vsaj enkrat proslavil
najino obletnico.

Erotik

zakaj se to kar imam in Ti
hočem dati kar imenujem vse
zdi tako smešno?

zakaj je to česar nimam
in ne bom mogel dati
važnejše
od tega kar imam?

zakaj je prostor med
tem česar nimam in
tem kar imam
tako majhen?

Iz dnevnika (29. novembra 1987)

K.

Živi se za nekaj ljudi. Jaz zdaj hočem živeti.
Zate in za starše. Do pred kratkim
sem živel samo za starše.

Pravzaprav pa nisem živel
zanje, ampak sem jih samo mučil
s tem, da nočem
živeti. Čakal sem

na nesrečo, kakšno bolezen.
Karkoli, samo da ne bi dolgo
bolelo. Nisem mogel
ne čakati. Vsaka druga odločitev
bi koga
obtoževala.

Če občudujem
preklete
pesnike, to niso

Bursa, Stachura,
Wojaczek*. Prej
manj znani

Ratón — ločil se je
od vseh
dosti prej,
preden je odšel —

* Andrzej Bursa (1932—1957), Edward Stachura (1937—1979), oba tudi prozaika in v antologiji sodobne poljske proze *Varujte me, mile zarje* (MK 1983). Tam je omenjen tudi samomor mladega pesnika Rafała Wojaczka v sedemdesetih letih. — op. prev.

Erotik (drugi del)

se zrelost
za ljubezen in zrelost
za smrt med sabo
izključujeta ali
dopolnjujeta —

povej —
je ena od njiju
nujno potrebna
da se doseže
druga — čim bliže

je Tvoja vrnitev tem bolj
postajam živčen

Vsak dan mislim nate

poskušam pisati: NOČEM
BITI ZATE
KAFKA

poskušam določiti
noč in dan
ampak
se mi ne posreči

ponavljajo se
hoja branje spanje
brez reda
in ključa

poskušam biti
sam

Iz dnevnika Za konec (1987)

1.

ne vem kaj delat
 ko je
 ne vem več — naj
 sedim hodim? kaj delat
 z rokami? kam naj
 gledam? bojim se
 ne smrti ampak
 čakanja bojim se
 sebe tik
 pred kot da bi bil
 nepripravljen mogoče
 pa celo vem
 da je to neke vrste
 izpolnitev —

Če občudujem
 preklele
 pesnike, to niso

Bursa, Sestavil: 2. V
 "Wojasak" Prej
 manj znani

za umirajočega
 je edina možnost rešitve
 sebe — ne življenja —
 ne sprijazniti se
 s smrtjo ampak sprejeti jo
 kot vrednoto ki
 konča
 s polnim razumevanjem
 tega da ni
 vpogleda naprej

smrt ni
 olajšanje za trpeče čeprav
 jim v našem zmotnem prepričanju
 to prinaša ni
 odstop po sklenitvi
 bolj ali manj
 zadovoljive bilance

ne glede
na to kako posrečeno ali ne
je bilo do zdaj naše
življenje je smrt
lahko za nas
akt spoznanja in
volje —

rojstvo je bilo
z naše strani
akt volje —

zadovoljstvo enako
smrti
lahko dá v življenju
edino ljubezen

ampak ta
se zgodi da nas
zgreši

Slawomir Matusz, roj. 1963 v Šleziji, kjer tudi zdaj živi. Iz srednjih šol so ga vrgli, ker je »nesramno gledal«. Prve pesmi je objavil v času Solidarnosti v njenih biltenih (1981), nato dve tenki knjižici v šlezjskem (študentovskem) pesniškem krogu: leta 1985 v Sosnovcu (*Nikomur ne podajam roke*) in leta 1990 v Gliwicah (*Mistika pozimi*). Prevedene pesmi so, razen prve, iz zadnje zbirke.